«Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή» (Ἰωάν. ιδ' 6).

ΖΩΗ

«Τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστι» (Ἰωάν. ς' 63).

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἔτος ΚΔ'. | Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαΐου 1934 | Ἀριθ. 1138

ΤΑ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΟΜΙΛΕΙ

Ὁ Θεός, ὁ πανάγαθος καὶ πάνσοφος, κυβερνᾷ, ἐποπτεύει, διευθετεῖ, κατευθύνει. Ἀλλὰ καὶ συγχρόνως σιωπᾷ. Καὶ ἡ ἀπόκρυψις αὐτὴ τῶν βουλῶν Του, τῶν σχεδίων Του, τῶν σκοπῶν Του ἀποτελεῖ δόξαν Του. «Δόξα Θεοῦ κρύπτει λόγον».

Θέλεις καὶ ἓν ἀκόμη σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαληθεύει πλήρως ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος; Σκέψου, τί βλέπει τὸ ἀμμάτι αὐτὸ τοῦ Θεοῦ. Πόσα ὄργια, πόσας ἀθεμίτους καὶ βδελυρὰς πράξεις, ποίας κακεντρεχεῖς καὶ αἱμοβόρους διαθέσεις, πόσας ἀπεχθεῖς καὶ μυσαρὰς ἐνεργείας, ποῖον βόρβορον, ποίαν φρίκην!!!

Ὅλα αὐτὰ τὰ βλέπει καὶ δὲν ὁμιλεῖ. Τὰ ἀποστρέφεται, τὰ μισεῖ, τὰ βδελύττεται, καὶ ὅμως δὲν ὁμιλεῖ. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τὰ πράττουν, φωνάζουν πολλάκις καὶ διαμαρτύρονται. Αὐτὸς ὅμως, ὁ ἅγιος καὶ ἀμόλυντος καὶ δίκαιος, δὲν ὁμιλεῖ. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶνε ἔνοχοι καὶ δὲν πίπτουν μὲν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἢ εἰς ἐκείνην τὴν ἀτιμίαν, ἔχουν ὅμως διολισθήσει εἰς ἄλλας παρεκτροπάς, ἀγανακτοῦν καὶ ἁρπάζουν ἀμέσως τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος διὰ νὰ τὸν ρίψουν κατὰ τῆς μοιχαλίδος, ἡ ὁποία ἐκηλίδωσε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της, κατὰ τοῦ ληστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδείχθη θηριώδης πρὸς τὸν ὅμοιόν του ἄνθρωπον, κατὰ τοῦ καταχραστοῦ, τοῦ ἐκφύλου, τοῦ δολοφόνου, τοῦ..... Ὁ Θεὸς τὰ βλέπει ὅλα. Τὰ βλέπει ὄχι μόνον ὅπως φαίνονται ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ βάθος των. Βλέπει ὄχι μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἐκείνην πρᾶξιν, ἡ ὁποία προσέπεσεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας, τὰς ὀλιγώτερον ἐμφανεῖς καὶ περισσότερον ἀποκρύφους, ποὺ τὴν συνοδεύουν. Βλέπει τὰ ἐλατήρια, τὰς διαθέσεις, τὰς πρώτας καὶ τὰς ὕστερον ἐπακολουθούσας ἐκδηλώσεις, ὁλόκληρον τὴν συνέχειαν, τὴν μακρὰν ἴσως, τὴν ὡσαύτως βδελυρὰν καὶ ὀποτροπαίαν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ ἔγκλημα ἢ τὴν ἀτιμίαν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀγανακτοῦν τώρα οἱ ἄνθρωποι. Τὰ βλέπει ὅλα. Καὶ Τοῦ κινοῦν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἀποστροφὴν τόσον πολύ, ὅσον ἅγιος καὶ δίκαιος εἶνε. Καὶ ὅμως σιωπᾷ. Καὶ ὅμως «κρύπτει λόγον», ἐνῷ θὰ ἠδύνατο μὲ ἕνα Του μόνον νεῦμα, ὄχι ἁπλῶς νὰ διαπομπεύσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀφανίσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς.

Σιωπᾷ. Καὶ περιμένει. Καὶ μακροθυμεῖ. Καὶ ἀναστέλλει τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς Του. Καὶ ἀναβάλλει νὰ ἐπιβάλῃ τὴν δικαιοσύνην Του. Καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐγκληματίας, ὁ δουλεύων εἰς τὰ ὄργια, ὁ αἰχμαλωτισμένος ἀπὸ τὰς μυσαρότητας, ὁ βυθισμένος εἰς τὸν βοῦλκον, ἐπιμένει νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν ἐνοχήν του καὶ νὰ προκαλῇ οὕτω ἀναισχύντως, ἀναλγήτως καὶ ἀσεβῶς τὴν θείαν δικαιοσύνην. Καὶ ὁ Θεὸς σιωπᾷ .....

Μόνον σιωπᾷ; «Ἀνατέλλει τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους»! Ἔχει τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἔκφυλον, τὸν κακοῦργον, τὸν ἀποθηριωμένον καὶ ἀπεκτηνωμένον ἄνθρωπον μέσα εἰς τὴν δημιουργίαν Του, μέσα εἰς τὸ σπίτι Του καὶ εἰς τὴν ἐπικράτειάν Του. Καὶ τὸν ἀφίνει ὄχι ἁπλῶς νὰ μένῃ σὰν ξένος καὶ διαβάτης, ἀλλὰ νὰ εἶνε ἐγκατεστημένος σὰν οἰκοκύρης καὶ νὰ κατασπαταλᾷ τὴν περιουσίαν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ εἰς πράξεις, ποὺ προσβάλλουν τὴν θείαν δικαιοσύνην καὶ προκαλοῦν τὴν θείαν ἀγαθότητα. Καὶ ὁ Θεὸς «κρύπτει λόγον». Σιωπᾷ καὶ δὲν ὁμιλεῖ.....

Σιωπᾷ. Περιμένει. Διατί περιμένει; Περιμένει μήπως ὁ ἁμαρτωλὸς ἀνανήψῃ· μήπως ἐκδηλώσῃ ἔστω καὶ ἀσθενῆ τινα διάθεσιν νὰ διορθωθῇ.

Ὤ! τότε. Θὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν Του. Θὰ σπεύσῃ εἰς ἐνίσχυσιν καὶ παρηγορίαν Του. Καὶ ἡ ἀσθενὴς διάθεσις θὰ ἰσχυροποιηθῇ. Καὶ ἡ ἀδύνατος θέλησις θὰ ἐνδυναμωθῇ. Καὶ ἡ ἀκάθαρτος καρδία θὰ καθαρισθῇ. Καὶ τὸ μυσαρὸν καὶ ἀπεχθὲς παρελθὸν θὰ ἐξαγνισθῇ, θὰ ἀποκρυβῇ, θὰ ἐξαλειφθῇ.

Ναί, ἀναγνῶστά μου. Εἶνε δόξα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅτι κρύπτει καὶ ἐξαλείφει τὰς πράξεις τῶν ἁμαρτωλῶν τέκνων Του. Τὸ ὅτι δέχεται τὸν ἐπιστρέφοντα καὶ μετανοοῦντα ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ἀναβάλλει ἐπὶ μακρὸν νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἀμετανόητον παροβάτην μαρτυρεῖ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητά Του καὶ τὴν ἀμέτρητον μακροθυμίαν Του.

Ἀρχιμ. † Εὐσεβίου Μαθοπούλου

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ Α' ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

2. «Οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν, ἀλλὰ μᾶλλον

δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. Ταῦτα διδασκε καὶ παρακάλει».

«ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοὶ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι». Ἡ στίξις τῆς προτάσεως ταύτης ἐγένετο κατὰ διαφόρους τρόπους ὑπὸ διαφόρων. Ἄλλοι ἔστιξαν: «ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι, καὶ ἀγαπητοὶ οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι», ἑρμηνεύσαντες: Ἂς δουλεύωσιν οἱ δοῦλοι προθυμότερον, διότι αὐτοὶ μὲν οἱ δοῦλοι εἶνε πιστοί, οἱ δὲ ἀντιλαμβανόμενοι τῆς εὐεργεσίας κύριοι εἶνε ἀγαπητοί.—Ἄλλοι ἔστιξαν: «ἀλλὰ μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοί, οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι», ἑρμηνεύσαντες: Ἂς δουλεύωσι προθυμότερον οἱ ἀπολαμβάνοντες τὰς εὐεργεσίας τῶν κυρίων, διότι οἱ κύριοι εἶνε πιστοὶ καὶ ἀγαπητοί. Ἡ φυσικωτέρα στίξις καὶ ἑρμηνεία εἶνε ἐκείνη, καθ' ἣν ὁλόκληρος ἡ πρότασις «ὅτι πιστοί.....ἀντιλαμβανόμενοι» ἀναφέρεται εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα, τοὺς κυρίους. Ἤτοι ἂς δουλεύωσιν οἱ δοῦλοι, διότι οἱ κύριοι, οἵτινες ἀντιλαμβάνονται τῆς εὐεργεσίας, εἶνε πιστοὶ καὶ ἀγαπητοί.

«οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι». Καὶ ἡ φράσις αὕτη ἡρμηνεύθη διαφόρως. Ἄλλοι, ὡς εἴπομεν, ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τοὺς δούλους καὶ ἑρμηνεύουσι κατὰ τὸν ἱερὸν Φώτιον «οἱ τῆς εὐεργεσίας τῶν δεσποτῶν ἀντιλαμβανόμενοι», ἤτοι οἱ δοῦλοι οἱ ἀπολαμβάνοντες τὰς εὐεργεσίας τῶν κυρίων των, ἐνδυόμενοι, τρεφόμενοι καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ αὐτούς. Ἄλλοι ἡρμήνευσαν κατὰ τὸν Θεοφύλακτον «οἱ δεσπόται οἱ φροντίζοντες εὐεργετεῖν τοὺς δούλους». Ἄλλοι κατὰ τὸν Ἀμβρόσιον, οἱ δεσπόται οἱ συμμετέχοντες εἰς τὴν εὐεργεσίαν, ἤτοι εἰς τὸ αὐτὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ· οἱ διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως μὲ τοὺς δούλους φωτισθέντες καὶ τὴν αὐτὴν θείαν χάριν λαβόντες κύριοι. Ἡ φυσικωτέρα ἑρμηνεία εἶνε: οἱ δεχόμενοι, οἱ μετέχοντες, οἱ ἀπολαύοντες τῶν καλῶν καὶ προθύμων ὑπηρεσιῶν τῶν δούλων κύριοι· ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουσι μέρος εἰς τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ὑπὸ τῆς προθύμου ὑπηρεσίας τῶν δούλων συντελουμένην.

3. «Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ τετύφωται».

Ἐὰν κανεὶς διδάσκῃ διδασκαλίαν ἑτερόδοξον καὶ αἱρετικὴν καὶ δὲν ἀκολουθῇ τοὺς ὑγιαίνοντας λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἥτις εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν εὐσέβειαν, ὁ τοιοῦτος ἔχει καταντήσει εἰς τύφον καὶ εἶνε τετυφωμένος.

«Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ», ἐὰν τις διδάσκῃ ἑτέρα παρὰ τὸ Εὐαγγέλιον· ἐὰν διδάσκῃ ἑτέρως, διαφορετικά.

«καὶ μὴ προσέρχεται». Τὸ «προσέρχομαι» ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀκολουθῶ, καθὼς καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔρχομαι πλησίον, ἄρα δὲ καὶ τοῦ ἐμμένω ἢ ἐφαρμόζω καὶ πραγματοποιῶ εἰς τὸν βίον μου τοὺς ὑγιαίνοντας λόγους, τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, τοὺς ὁποίους ὁ ἀπόστολος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νοσοῦσαν διδασκαλίαν τῶν αἱρετικῶν ὀνομάζει ὑγιαίνοντας λόγους ὡς θεραπεύοντας καὶ ζωοποιοῦντας τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας νοσοῦσαν ἀνθρωπίνην ψυχήν.

«τοῖς τοῦ Κυρίου....». Ὑπαινίσσεται ἴσως ἐνταῦθα τὴν ὕπαρξιν ἐγγράφου τινὸς συλλογῆς τῶν λόγων τοῦ Κυρίου, κυκλοφορούσης ἤδη, πρὶν ἢ τὰ εὐαγγέλια δημοσιευθῶσι.

«καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ», τῇ διδασκαλίᾳ, ἥτις ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς εὐσεβείας.

Λαϊκὸν κήρυγμα ἀπὸ τὴν ἁγίαν Γραφὴν

Η ΕΒΔΟΜΗ ΕΝΤΟΛΗ

«Οὐ μοιχεύσεις». Ὅταν ὁ Θεὸς ἐνομοθέτει τὴν ἑβδόμην ἐντολήν, εἰς τὸ «οὐ μοιχεύσεις» ποὺ διέτατε, περιελάμβανε κάθε πρᾶξιν, ποὺ προσβάλλει τὴν ἁγνότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας αὐτοῦ. Δὲν ἔλεγε τὸ «οὐ μοιχεύσεις» μὲ τὴν στενὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ μὲ μίαν σημασίαν πολὺ γενικήν, ὥστε νὰ περιλαμβάνεται εἰς αὐτὸ κάθε σαρκικὴ καὶ αἰσχρὰ ἁμαρτία.

Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ καθαρὰ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκφράζεται καὶ τιμωρεῖ ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον τοῦ νόμου καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Πεντάτευχον ὄχι μόνον τὴν μοιχείαν, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀκατονόμαστα αἰσχρὰ ἁμαρτήματα, καθὼς καὶ αὐτὴν τὴν πορνείαν. Οὕτως ἡ ἀρσενοκοιτία καὶ ἡ κτηνοβασία στιγματίζονται παρακάτω εἰς τὸ 18ον καὶ 20ὸν κεφάλαιον τοῦ Λευϊτικοῦ μὲ τὸν πλέον βριμὺν καὶ ζωηρὸν τρόπον καὶ ὁρίζεται δι' αὐτὰ ἡ πλέον αὐστηρὰ τιμωρία, ἡ τιμωρία τοῦ θανάτου.

Ὀλίγον παραπέρα εἰς τοὺς Ἀριθμοὺς (κεφ. κε') ποὺ μᾶς διηγοῦνται γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν τὴν αὐτὴ ἐποχή, ποὺ ἐδόθη ὁ νόμος, ἐξιστορεῖται καὶ μία παρεκτροπὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἡ ὁποία ἐτιμωρήθη αὐστηρά, μὰ πολὺ αὐστηρὰ ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν Θεόν. Εἴκοσι τέσσαρες ὁλόκληραι χιλιάδαι ἀπέθαναν γιὰ μιὰ ἡμέρα ἀπὸ τὴν φοβερὰν πληγήν, ποὺ ἔστειλεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ κολάσῃ τὴν παρεκτροπὴν αὐτὴν τῶν Ἰουδαίων. Θέλεις τώρα νὰ μάθῃς, σὰν τί εἶδος παρεκτροπὴ ἦταν ἡ παρεκτροπὴ ἐκείνη; Ἄκουσέ την, ὅπως τὴν διηγεῖται αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς. «Καὶ ἐβεβηλώθη ὁ λαὸς ἐκπορνεῦσαι εἰς τὰς θυγατέρας Μωάβ» (Ἀριθ. κε' 1).

Τί τὰ θέλεις ὅμως ὅλα αὐτά, ἀδελφέ μου, ἀφοῦ οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ ζῶμεν εἰς τοὺς καιροὺς τῆς Π. Διαθήκης, γιὰ νὰ ζητῶμεν νὰ διασαφηνίσωμεν τὸ νόημα τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ μὲ περιστατικὰ καὶ διασαφήσεις παρμένας μόνον ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Ἡμεῖς ζῶμεν εἰς τοὺς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος μὲ τὴν νέαν νομοθεσίαν, ποὺ μᾶς ἔδωκεν, ἐκαθάρισε τὰ πράγματα τόσον πολύ, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀπομένῃ οὐδὲ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία. Ξεύρεις δέ, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν κατέκρινε καὶ ἀπεκήρυξε καὶ κατεδίκασεν ὡς ἁμαρτίαν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐσωτερικὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν, ἡ ὁποία κατέλαβε καὶ ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ προφθάσῃ καὶ νὰ γίνῃ πρᾶξις ἐξωτερική, ἱκανοποιοῦσα καὶ πληρώνουσα τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν. «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, νομοθετεῖ ὁ Κύριος, ὅτι πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς

τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ματθ. ε' 28).

Μὲ μόνη τὴ ματιά σου δηλαδὴ μπορεῖ νὰ μολυνθῇς καὶ νὰ ἁμαρτήσῃς. Καὶ ἂν κυττάξῃς πονηρὰ μιὰ οἱανδήποτε γυναῖκα—ὁ Κύριος δὲν κάνει διάκρισιν—μὰ ἂς εἶνε ἀκόμη καὶ πόρνη, γυναῖκα εἶνε καὶ αὐτή, ἐπόμενον εἶνε νὰ μολυνθῇς. Αὐτὴ ἡ πονηρὴ ματιά σου εἶνε τὸ πρῶτον μολυσμένον στίγμα, ποὺ πέρνει ἡ καρδιά σου. Εἶνε τὸ σπίρτο, μὲ τὸ ὁποῖον σὲ λίγο, ἂν δὲν λάβῃς τὰ μέτρα σου, θὰ ἀνάψῃ μεγάλη πυρκαϊά· ἡ πυρκαϊὰ τῆς αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας, τῆς ὁποίας τὴν ἀσυγκράτητον φλόγα θὰ αἰσθανθῇς νὰ σὲ ἀναστατώνῃ ὁλόκληρον. Μὲ τὴν πονηρὴ ματιὰ ἐμβῆκες ἀμέσως στὸν κατήφορον. Ὅσον δὲ ἀφίνεις τὸν ἑαυτόν σου χωρὶς περιορισμόν, τόσον ἡ ἐπιθυμία θὰ μεγαλώνῃ, τόσον καὶ θὰ κυλᾷς βαθύτερον εἰς τὸν κατήφορον, τόσον καὶ ὁ μολυσμός σου θὰ γίνεται βαρύτερος, ἕως ὅτου εἰς τὸ τέλος θὰ εὑρεθῇς, χωρὶς καὶ σὺ νὰ τὸ καταλάβῃς πῶς, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ βούλκου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητεῖ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἡ ἑβδόμη ἐντολή.

Δηλαδὴ ὁ Κύριος, ποὺ ἦλθεν ὄχι ἁπλῶς νὰ κόψῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ξερριζώσῃ τὸ δένδρον τῆς ἁμαρτίας, πολὺ σωστὰ κτυπᾷ τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του. Καὶ ὅπως προτίτερα διὰ νὰ μᾶς ἀσφαλίσῃ ἀπὸ τὸν φόνον, ἐφρόντισε νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ ἀπὸ τὸν θυμόν, ἔτσι καὶ τώρα γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε αἰσχρὰν πρᾶξιν, ἐκτύπησε βαθειὰ καὶ τὴν ρίζαν τῆς πράξεως, δηλαδὴ τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν.

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, ξεῦρέ το καλά. Ἐφ' ὅσον στὴν καρδιά σου ἐμφωλεύει ἡ αἰσχρὰ ἐπιθυμία, δὲν εἶσαι καθόλου ἀσφαλής, ὅτι δὲν θὰ πιασθῇς μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ ἄγκιστρον τῆς μοιχείας ἢ τῆς πορνείας ἢ καὶ κάποιας ἄλλης ἀκόμη ποιὸ μυσαρᾶς πράξεως. Γιὰ νὰ ἀσφαλισθῇς, πρέπει νὰ καθαρίσῃς τὴν καρδιά σου. Ἀλλοιῶς διαρκῶς θὰ βρίσκεσαι εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα, χωρὶς νὰ εἶσαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὸν φοβερὸν κίνδυνον.

Ἀπολογητικαὶ Μελέται.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

Β'. Γνῶμαι τοῦ Αὐγουστίνου καὶ Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου.

Κατὰ δὲ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους ὁ Αὐγουστῖνος παρεδέχετο, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε συγχρόνως πάντα τὰ εἴδη τὰ ζωϊκὰ καὶ φυτικά («Creavit omnia simul»). Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀνεφάνησαν πάντα ἀμέσως καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον, ἀλλὰ διαδοχικῶς καὶ εἰς διαφόρους ἐποχάς, ὑπεστήριζεν ὁ Αὐγουστῖνος ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε ταῦτα ἐν ἀρχῇ ἐν σπέρματι καὶ δυνάμει (potentialiter atque causaliter), καὶ ὅτι ἡ γῆ μετὰ τῆς θαλάσσης ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν νὰ παραγάγωσι τὰ φυτά, τὰ δένδρα καὶ τὰ ζῶα («producendi accepisse virtutem»), ἐντεθεισῶν ἐν αὐταῖς ἰδιοτήτων, τὰς ὁποίας ὁ ἱερὸς συγγραφεὺς καλεῖ causales rationes. Οὕτω δὲ δημιουργηθέντων τῶν πάντων ἐξ ἀρχῆς ἐν εἴδει τινὶ συνθέσεως καὶ συμπήξεως στοιχείων, ἀναφαίνονται ἕκαστον τούτων πραγματοποιούμενον, ὅταν βοηθῶσιν αἱ πρὸς τοῦτο περιστάσεις[1]. Παραβάλλων δὲ ἀλλαχοῦ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τοῦ κόσμου ἐκ τῶν πρωταρχικῶν τούτων στοιχείων πρὸς τὴν αὔξησιν δένδρου τινὸς ἀπὸ τοῦ σπόρου αὐτοῦ τονίζει, ὅτι ὅπως ἐν τῷ φυτικῷ σπέρματι ἐνυπῆρχον ἀοράτως πάντα ὅσα ἐν καιρῷ ἀνεφύησαν ἐν τῷ δένδρῳ, οὕτω καὶ ὁ κόσμος οὗτος συνεδυάσθη καὶ συνετέθη ἐξ ἀρχῆς, ὅτε ὁ Θεὸς συγχρόνως ἐδημιούργει τὰ πάντα, ὥστε νὰ ἔχῃ ἐν ταὐτῷ πάντα ἐκεῖνα, ἅτινα μετέπειτα οἱονεὶ ἐξ ἀοράτου θησαυροῦ ἐγκεκρυμμένου ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἀνεφαίνοντο καὶ θὰ καθίσταντο ὁρατὰ εἰς τὸν καιρόν του ἕκαστον[2].

Καὶ ἀρνοῦνται μέν τινες νὰ κατατάξωσι τὸν Αὐγουστῖνον μεταξὺ τῶν ἀποδεχομένων τὸ μεταβλητὸν τῶν εἰδῶν, ὑποστηρίζοντες μετὰ λόγου, ὅτι οὗτος ἐξεδέχετο, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν ἐξ ἀρχῆς πάντα τὰ εἴδη διακεκριμένα καὶ κεχωρισμένα ἀλλήλων, κατ' οὐδένα δὲ λόγον ὅτι πάντα τὰ γεννητικὰ κύτταρα ἐγκλείουσι πλήρη τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ ἐξελιχθῶσι καὶ εἰς μορφὰς ὑπερτέρας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων[3]. Εἶνε ὅμως γεγονὸς ἀδιαμφισβήτητον, ὅτι διὰ τῆς ὑποστηριζομένης ὑπὸ τοῦ Αὐγουστίνου θεωρίας ἀποδεικνύεται οὗτος ἀναγνωρίζων καὶ ἐπιβεβαιῶν κατηγορηματικῶς, ὅτι τὴν περὶ δημιουργίας τῶν ὄντων ἀφήγησιν τῆς Γραφῆς οὐδαμόθεν εἴμεθα δεδεσμευμένοι, ἵνα ἐκλάβωμεν κατὰ γράμμα.

(1) «Ista quippe originaliter et primordialiter in quadam textura elementorum euncta jam creata sunt, sed acceptis opportunitatibus prodeunt» (De Trinitate lib. III cap. IX.)

(2) «In semine ergo illa omnia fuerunt primitus, non mole corporeae magnitudinis sed vi potentiaque causali. Quid enim ex arbore illa surgit aut pendet, quod non ex quodam occulto thesauro seminis illius extractum atque depromptum est? Sicut autem in ipso grano invisibiliter erant omnia simul quae per tempora in arborem surgerent; ita ipse mundus cogitandus est, cum Deus simul omnia creavit, habuisse simul omnia quae in illo et cum illo facta sunt, quando factus est dies» (De Genesi ad litteram, lib iv cap. XXIII).

(3) A. Farges, La vie et l' évolution des espèces, Paris 1908, σελ. 232.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΖΩΗΣ,,

Ἀρχιμ. † Διον. Φαραζουλῆ:		Τιμὴ Δρχ.	Ταχ. Ἐσωτ.
1) Ἡ Χριστιανικὴ οἰκογένεια, ἔκδοσ. Γ'. Διδάσκει μεθοδικώτατα τὰ ἀμοιβαῖα καθήκοντα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς τηρήσεως τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ προκοπὴ καὶ εὐημερία τοῦ οἴκου.	ἄδετος	20	13
	πανόδετος	40	16
	δερματίνη	65	18
2) Λόγοι Παρηγορίας, ἔκδοσ. Γ'. Ἀπὸ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῆς παρηγορίας, τὴν Ἁγ. Γραφήν, ἀντλεῖ ὁ συγγραφεὺς καὶ προσφέρει μὲ πολλὴν γλυκύτητα λόγους παρηγορίας δι' ὅλα τὰ θλιβερὰ περιστατικά.	ἄδετοι	8	8
	πανόδετοι	20	11
	δερμάτινοι	45	11
3) Ὁμιλίαι περὶ Ἠθικῆς καὶ Σωφροσύνης. Ὀκτὼ ὁμιλίαι, συνιστώμεναι ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς νέους, ὡς στερεφόμεναι κατὰ τῆς ἀνηθικότητος, τῆς μεγάλης αὐτῆς κοινωνικῆς πληγῆς.	ἄδετοι	5	8
	πανόδετοι	15	8
4) Ἡ Κοινωνία μας. Ἄρθρα κοινωνικοθρησκευτικά, παρουσιάζοντα διαφόρους πληγὰς καὶ προλήψεις καὶ συνηθείας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ ζητοῦν νὰ διαφωτίσουν.	ἄδετος	10	8
	πανόδετος	25	11

Διὰ βιβλία ἐκκλησιαστικά, θρησκευτικά, θεολογικά, μουσικὰ καὶ ἐκδόσεις Συλλόγου ὠφελίμων βιβλίων ἀποταθῆτε εἰς Βιβλιοπωλεῖον ἡ «Ζωή», Ἱπποκράτους 3, Ἀθήνας, ζητοῦντες τιμοκατάλογον ἀποστελλόμενον δωρεάν.

Ἡ σύγχρονος Ἐκκλησία τῶν διωγμῶν.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΡΩΣΙΑΝ

[Εἰς τὸ ἀγγλικὸν περιοδικὸν The Christian East (Ἡ Χριστιανικὴ Ἀνατολή, τόμος XIV, ἀριθ. 2) ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Συμεὼν Solodovnicov τὸ ἀκόλουθον ἄρθρον, τὸ παρέχον σαφῆ εἰκόνα τοῦ κατὰ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας διωγμοῦ].

Κατὰ τὰ τελευταῖα δεκαπέντε ἔτη, εἰς χώραν ποὺ καταλαμβάνει τὸ ἓν ἕκτον τῆς γηΐνης σφαίρας, ἔγινε μία σατανικὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς ἀνθρωπότητος—δηλαδὴ ἡ πίστις εἰς Θεὸν καὶ ἡ θρησκεία—ἐχλευάσθη καὶ κατεστράφη. Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ φοβεροῦ καὶ διαβολικοῦ αὐτοῦ πειράματος ἐχώρισε τὸν λαὸν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν πνευματικήν του ζωήν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὄχι μόνον ἀνωφελὲς φορτίον, ἀλλὰ πρᾶγμα ἐπιβλαβὲς διὰ τοὺς κομμουνιστικοὺς σκοπούς.

Ἐγείρονται κατ' ἀνάγκην τὰ ἐρωτήματα: Διατί οἱ Κομμουνισταὶ καὶ οἱ Μπολσεβῖκοι εἶνε ἰδιαιτέρως ἐχθροὶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν θρησκείαν; Διατί καταδιώκουν τοὺς πιστούς;

Οἱ διωγμοὶ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε εὔκολον νὰ νοηθοῦν. Ἦτο τότε ἀγὼν μεταξὺ δύο συστημάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων παρεδέχετο τὴν ὕπαρξιν καὶ ἀναγκαιότητα θρησκείας. Τὸ ἕνα ἦτο ὡπλισμένον ὑλικῶς καὶ τὸ ἄλλο πνευματικῶς. Καὶ φυσικά, τὸ πνευματικὸν ἐνίκησεν. Ἀλλὰ τώρα ἡ θέσις εἶνε ἐντελῶς διάφορος. Ὁ Μπολσεβικισμὸς ἀρνεῖται τελείως τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἀρνεῖται κάθε θρησκείαν. Δὲν εἶνε ἁπλῶς μία σοσιαλιστικὴ διδασκαλία, ποὺ δίδει νέον θεμέλιον τῆς κοινωνίας· εἶνε σύστημα σκέψεως ποὺ ἀρνεῖται πίστιν εἰς Θεὸν καὶ εἰς ἀνθρωπίνην ψυχήν, ὄχι ἁπλῶς ὡς ἐπικίνδυνον κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς, ἀλλ' ὡς δύναμιν φιλοσοφικήν.

Πράγματι, ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐκπληκτικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ὡς διδασκαλίας εἶνε τὸ ἐξαιρετικόν του μῖσος κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ..... «μισοῦμεν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τοὺς Χριστιανούς, ὡς τοὺς ἀσπονδοτέρους ἐχθρούς μας», διεκήρυττεν ὁ Λουνατσάρσκυ(1) εἰς τὸν λόγον του. Καὶ ὁ ἐπίσημος αὐτὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μπολσεβικισμοῦ ἐξηγεῖ τὸν λόγον τοῦ μίσους τούτου. «Οἱ Χριστιανοὶ κηρύττουν ἀγάπην καὶ ἔλεος πρὸς τὸν πλησίον, πρᾶγμα ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀρχάς μας».

Αἱ λέξεις αὐταὶ κάμνουν φανερὸν τὸν σκοπὸν τῶν προσπαθειῶν των πρὸς ἐξάλειψιν τῆς θρησκείας, τῆς πίστεως εἰς Θεὸν καὶ τῆς πεποιθήσεως περὶ ψυχῆς. Διὰ τοῦτο ἄς ἴδωμεν, πῶς οἱ ὑπηρέται αὐτοὶ τοῦ Σατανᾶ ἐφευρίσκουν μεθόδους διὰ τὸν ἀγῶνα καὶ πῶς προσπαθοῦν νὰ τὰς ἐφαρμόσουν.

Τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Μπολσεβικισμοῦ εἶδαν νὰ τυφεκίζωνται ἱερεῖς καὶ κληρικοὶ ἄνευ διακρίσεως. Χιλιάδες ἐβασανίσθησαν καὶ ἐτυφεκίσθησαν· χιλιάδες ἐρρίφθησαν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ περιμείνουν τὴν γνωστὴν καὶ ἀναπόφευκτον καταδίκην. Ὁ γέρων Μητροπολίτης Βλαδίμηρος ἐσφάγη, ὁ Μητροπολίτης Βενιαμεὶν ἐτυφεκίσθη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρονῖνος ἐκάη ἐπὶ πασσάλου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἑρμογένης ἐδέθη ἀπὸ τὸ τιμόνι ἑνὸς πλοίου καὶ ἐπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλοὶ ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ ἐβασανίσθησαν καὶ ἐθανατώθησαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέρχεται εἰς 8.500. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς ζῶντας ἀκόμη εἶναι καρφωμένοι εἰς φυλακὰς καὶ εἰς ἐξορίαν.

Ἀλλ' ἀπεδείχθησαν ἐπιτυχεῖς αἱ ἀτόπειραι τῶν Μπολσεβίκων ὅπως ἐξαλείψουν τὸν Θεὸν καὶ τὴν θρησκείαν;

Αἱ μάζαι τοῦ λαοῦ παραμένουν ἀκόμη μὲ περισσοτέραν θερμότητα πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ συγκεντρώνονται σιωπηλαὶ γύρω ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς των. Ἡ φανερὰ τρομοκρατία ὄχι μόνον δὲν ἔφερε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καὶ ἐδόξασε τοὺς διωκομένους. Τὸ πλῆθος τῶν φονευθέντων καὶ ἐξορισθέντων ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν δὲν ἐφόνευσε τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ, οὔτε τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοὺς ποιμένας του. Ἔκαμεν ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ δὲν τὸ ἤθελε καθόλου ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις. Ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἰσχυροτάτας διαμαρτυρίας τῶν Χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, καὶ εἰδικῶς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἀρχῆς ἔγινε φανερόν, ὅτι ἐχρειάζετο μακρὸς καὶ συστηματικὸς ἀγών. Ὅλη ἡ διευθύνουσα μηχανὴ καθὼς καὶ οἱ νόμοι τοῦ Κράτους ἐκλήθησαν νὰ βοηθήσουν τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Καὶ μολονότι ἐπισήμως ἔδωκαν εἰς τὸν λαὸν τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, εἰς τὰ πράγματα ἡ ἐλευθερία αὐτὴ ἐνοεῖτο μόνον ὡς ἐλευθερία ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας. Ταύτην δὲ διεξήγαγεν ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις τὰ τελευταῖα ἔτη κατὰ τρεῖς διευθύνσεις.

1. Ἐργασία διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐσωτερικὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαιρέσεις.

2. Διωγμός: α) διὰ τοῦ Νόμου καὶ β) διὰ τοῦ τρόμου.

3. Προπαγάνδα.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶχαν κάποιαν ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὁ σκοπός των ἦτο νὰ διασπάσουν τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηρίζοντες τὴν ἄκραν, τὴν ἐλευθεριάζουσαν μερίδα μεταξὺ τοῦ Κλήρου διὰ τῆς παραχωρήσεως εἰς αὐτοὺς προνομίων οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς φύσεως. Ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ ἵδρυσις τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας, μὲ ἀρχηγὸν τὸν Ἐπίσκοπον Ἀντωνῖνον, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε τὰ συμφέροντα τῶν Μπολσεβίκων· τῆς «Ἀρχαίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»· τῆς Ἀναμεμορφωμένης Ἐκκλησίας, μὲ ἀρχηγὸν τὸν ἔγγαμον Μητροπολίτην Βεντένσκυ· τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας ἐπονομασθείσης οὕτω ἐκ τοῦ ἀρχηγοῦ ἑνὸς μικροῦ ὁμίλου ἱερέων—τοῦ Λιπκόβσκυ—ὁ ὁποῖος ἐγκατέλιπε χάριν τῶν στενῶν ἐθνικῶν του συμφερόντων τὰ κανονικὰ δικαιώματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· καὶ τῆς ἐπικληθείσης Αὐτοχειροτονήτου (Samosviaty) Ἐκκλησίας. Ἐπὶ πλέον ὑπῆρξαν μικραί τινες ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι ἐγκατέλειψαν τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν ἕνεκα τῶν χαλαρῶν ἠθικῶν των ἀρχῶν· ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ οὔτε αἱ ἄνω σχισματικαὶ Ἐκκλησίαι ἔπεισαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Οὔτω δὲ τὸ μπολσεβικικὸν πείραμα ἀπέτυχεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Διὰ τοῦτο ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ διαλύσῃ τὴν θρησκείαν διὰ τοῦ νόμου. (Ἀκολουθεῖ)

(1) Εἶνε ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῶν Σοβιέτ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΜΑΪΟΥ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

(Κυρ. Τυφλοῦ, Πράξ. ιϛ' 16—34).
Βλέπε Καινὴν Διαθήκην, ἔκδοσιν «Ζωῆς», σελ. 404.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(Κυρ. Τυφλοῦ, Ἰωάν. θ' 1—38).
Βλέπε Καινὴν Διαθήκην, ἔκδοσιν «Ζωῆς», σελ. 305.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας.

Ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἀντίκρυσεν ὁ Κύριος τὸν τυφλόν, ἡ σκέψις Του ἐστράφη ὁλόκληρος εἰς τὸ πῶς θὰ θεραπεύσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου καὶ πῶς θὰ δώσῃ ἀφορμὴν, διὰ νὰ δοξασθῇ καὶ πάλιν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὄχι μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἡμέραν καὶ νύκτα, δὲν ἔπαυεν ὁ Κύριος νὰ ἐργάζεται μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν τὰ ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος τὸν εἶχεν ἐξαποστείλει. Ἐγνώριζεν ὁ Κύριος, ὅτι ὁ βίος Του εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ εἶνε μακρός. Δι' αὐτὸ ἐθεώρει δίκαιον καὶ ἐπεῖγον, ἐν ὅσῳ διήρκει ἡ ἡμέρα τῆς σωματικῆς παρουσίας Του εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων μὲ ὅλας Του τὰς δυνάμεις.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ Κυρίου μᾶς δίδει ἀφορμὴν νὰ σκεφθῶμεν πόσην ἀξίαν καὶ σημασίαν ἔχει καὶ δι' ἡμᾶς ὁ χρόνος τῆς παρούσης ζωῆς. Ὅτι ὁ βίος μας εἶνε πολὺ σύντομος, περὶ αὐτοῦ μᾶς πληροφοροῦν ὅλα ὅσα βλέπομεν τριγύρω μας καθημερινῶς. Ἀφ' ἑνὸς, ἡμέραι καὶ μῆνες καὶ ἔτη περνοῦν μὲ ταχύτητα, χωρὶς νὰ ἐννοήσωμεν πότε ἔφυγαν. Ἀφ' ἑτέρου, ὁ θάνατος ἐμφανίζεται εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν καὶ θερίζει μικροὺς καὶ μεγάλους. Πράγματι λοιπὸν ὁ ἐπίγειος βίος ὁμοιάζει μὲ τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ γοργὰ πρὸς τὸ τέλος, διὰ νὰ περάσῃ ἐπὶ τέλους καὶ νὰ δώσῃ τὸν τόπον της εἰς τὴν νύκτα.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ διάστημα τῆς ζωῆς θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἐργασθῶμεν ἔργον ὑψηλὸν καὶ σπουδαῖον. Προορισμός μας δὲν εἶνε νὰ ζήσωμεν ἁπλῶς ὀλίγας δεκάδας ἐτῶν, οὔτε νὰ κερδίσωμεν καὶ ν' ἀπολαύσωμεν τὰ ἐπίγεια ἀγαθά. Προορισμός μας εἶνε νὰ μορφωθῶμεν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ κερδήσωμεν ἔπειτα τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Εἶνε λοιπὸν ὁ ἐπίγειος βίος ἡ θύρα τῆς αἰωνιότητος, σχολεῖον καταρτισμοῦ διὰ τὸ ἀθάνατον μέλλον, στάδιον ἀγῶνος καὶ ἑτοιμασίας καὶ μορφώσεως χριστιανικῆς.

Διὰ τοῦτο εἶνε δίκαιον, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον, ὄχι μόνον νὰ μὴ λησμονῶμεν τὸν μεγάλον προορισμόν μας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του. Ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἐργασίαι μας πρέπει νὰ ἔχουν κέντρον καὶ σκοπὸν τὸ πῶς θὰ ἐργασθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, πῶς θὰ ἐπιτύχωμεν τὸν ἔνδοξον καὶ αἰώνιον προορισμόν μας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μας δὲν θὰ σπαταλᾶται ἐπὶ ματαίῳ. Θὰ εἶνε καιρὸς κερδισμένος καὶ θὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν ἡμέραν τοῦ γεωργοῦ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ καὶ σπείρει, διὰ νὰ κερδίσῃ μίαν ἡμέραν τοὺς πλουσίους καρποὺς τῆς ἐργασίας του καὶ τῶν κόπων του.

Τὸ πολυτιμότερον φῶς.

Ἀναμφιβόλως, πολλὰ εἶχε μεταχειρισθῆ προηγουμένως ὁ ταλαίπωρος τυφλός, διὰ νὰ λάβῃ τὸ φῶς του. Ἐν τούτοις, φωτοδότης δι' αὐτὸν ἐστάθη μόνον ὁ Ἰησοῦς, ὁ παντοδύναμος Κύριος καὶ ἰατρὸς καὶ Σωτήρ. Μὲ ὀλίγον πηλὸν δημιουργικὸν καὶ μὲ τὴν θέλησιν τῆς θείας Αὐτοῦ παντοδυναμίας, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς, πρὸς μεγάλην ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν ὅλων.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἀκόμη ἀνώτερον θαῦμα καὶ ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ ὅτι ἀνοίγει καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ δίδει φῶς ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐχάρισεν εἰς τὸν θεραπευθέντα τυφλόν, δηλαδὴ τὴν ἀλήθειαν. Πηγὴ Αὐτὸς τῆς ἀληθείας καὶ φῶς ἀληθινόν, κατέχει ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας. Τοὺς θησαυροὺς δὲ αὐτούς, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν εἰμποροῦν νὰ παραβληθοῦν ὅλοι οἱ ὑλικοὶ θησαυροί, εἶνε πάντοτε πρόθυμος καὶ ἕτοιμος ὁ φωτοδότης Κύριος νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς τυφλοὺς κατὰ τὴν ψυχήν. Διότι εἰς πᾶσαν ἐποχήν, ὅπως ὑπάρχουν τυφλοὶ κατὰ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμούς, ὑπάρχουν πολὺ περισσότεροι τυφλοὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι οἱ βυθισμένοι εἰς τὸ βαθὺ καὶ ὀλέθριον σκότος τῆς ἀγνοίας, τῆς πλάνης, τοῦ ψεύδους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ξένοι πρὸς τὸν Θεόν, ἀνίκανοι νὰ Τὸν ἴδουν εἰς τὰ ἔργα τῆς πανσόφου δημιουργίας Του, ξένοι πρὸς τὸν νόμον Του καὶ τὰς ἐντολάς Του. Αἱ ψευδεῖς δὲ ἰδέαι καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀναμφιβόλως αἰτία, ὥστε ἁμαρτία καὶ φαυλότης καὶ ἀνομία καὶ ἀδικία καὶ δυστυχία πολλὴ καὶ ποικίλη νὰ κυριαρχῇ πανταχοῦ καὶ νὰ πιέζῃ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη.

Τί λοιπὸν χρειάζεται διὰ τοὺς ἀνθρώπους; Ἕνα φῶς ἰσχυρόν, ἕνας ἥλιος ἀληθείας, μία πηγὴ καθαρᾶς γνώσεως καὶ σοφίας ἱκανῆς ν' ἀναπαύσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, νὰ ἑνώσῃ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ ὁδηγήσῃ ἕκαστον εἰς τὸν πραγματικόν του προορισμὸν καὶ τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν. Καὶ ἰδοὺ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, πραγματικὸς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, πηγὴ τῆς ἀληθείας καὶ ἁγιότητος, ἕτοιμος νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ καταυγάσῃ πᾶσαν ψυχήν, νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους «τέκνα φωτὸς» καὶ «υἱοὺς ἡμέρας». Ἐὰν παρουσιάζωνται πάντοτε ἀπατηλαὶ διδασκαλίαι καὶ θεωρίαι, αἱ ὁποῖαι ὑπόσχονται νὰ ἀνοίξουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ πραγματικὸς ὅμως φωτοδότης, ὁ ὁποῖος ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν μόνην ἀλήθειαν, εἶνε ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἔξω ἀπὸ τὸν Χριστόν, διδασκαλίαι καὶ θεωρίαι ἀντίθετοι πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν τίποτε ἄλλο, παρὰ ψεῦδος καὶ σκότος καὶ τύφλωσις ψυχική. Εἶνε ἡ τύφλωσις ἡ εἰκτρά, τὴν ὁποίαν παρουσίασαν οἱ μοχθηροὶ ἐν τῇ ἀπιστίᾳ των Φαρισαῖοι, μολονότι ἔβλεπαν τόσα θαύματα τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ.

Αἱ μέθοδοι τῆς ἀπιστίας.

Μολονότι ἦτο φανερὸν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυ-

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ Η "ΖΩΗ,,

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΝΑΓ. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ
ΔΗΜ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ..... ΔΡΑΧ. 20
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΣΕΛ. 4 ἢ ΔΟΛ. 1

Ἐπιστολαὶ καὶ συνδρομαὶ πρὸς κ. ΙΩΑΝ. Κ. ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΝ Ἱπποκράτους 189

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ († 1929)
Συντάκτης: Ἀρχιμ. ΔΙΟΝ. ΦΑΡΑΖΟΥΛΗΣ († 1920)

φλοῦ καὶ δὲν ἐχώρει καμμία ἀμφιβολία, ἐν τούτοις οἱ Φαρισαῖοι μεταχειρίζονται πάντα τρόπον διὰ νὰ τὸ διαψεύσουν. Κατ' ἐπανάληψιν ὑποβάλλουν εἰς ἀνάκρισιν τὸν θεραπευθέντα. Προσκαλοῦν τοὺς γονεῖς του ὡς μάρτυρας διὰ νὰ εὕρουν ἀφορμὴν νὰ τὸν διαψεύσουν. Ζητοῦν νὰ τὸν περιπλέξουν μὲ τὴν πανοῦργον ἀνάκρισίν των. Ἐπιχειροῦν νὰ κλονίσουν τὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα ἐκτίμησίν του. Καὶ ὅταν ὅλαι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι ἐναυάγησαν, ὁρίζουν τὸν τυφλὸν καὶ μὲ τρόπον περιφρονητικὸν τὸν ἀποδιώκουν.

Αὐτὴ εἶνε συνήθως ἡ στάσις τῆς ἀπιστίας καὶ αἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιεῖ. Δὲν ἀρκοῦνται οἱ ἀπιστοῦντες εἰς τὸ νὰ ἀπορρίπτουν αὐτοὶ ὅσα ἡ θρησκεία τοῦ Ἐσταυρωμένου κηρύττει. Δὲν ἀρκοῦνται νὰ προβάλλουν ἁπλῶς καὶ νὰ ὑποστηρίζουν τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰς ἀντιρρήσεις των. Ὤ; ὅπλον μεταχειρίζονται καὶ τὴν πανουργίαν, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν διαστροφὴν τῶν πλέον φανερῶν γεγονότων, ἀκόμη καὶ τὸ δέλτιον ψεῦδος. Δὲν εἶνε εὐθεῖς καὶ εἰλικρινεῖς καὶ τίμιοι οἱ ἀγῶνες τῆς ἀπιστίας. Προκειμένου νὰ πολεμήσουν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, δὲν διστάζουν νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλα τὰ μέσα, ἀρκεῖ νὰ ἐξυπηρετοῦν τὸν σκοπόν των. Ὅταν δὲ ὅλα τὰ ἄλλα μέσα καὶ ἐπιχειρήματα ναυαγοῦν, δὲν διστάζει ἡ ἀπιστία νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὴν αὐθαίρετον βίαν. Τοιουτοτρόπως ἐξ ἀρχῆς ὁ Χριστιανισμὸς ἐπάλαισεν ὄχι μόνον ἐναντίον τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας καὶ τῶν ἀρχαίων θρησκευτικῶν συστημάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ἀπανθρώπου βίας καὶ τῆς ἐγκληματικῆς κακουργίας τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Καὶ ἔκτοτε, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ καλοῦνται νὰ εἶνε πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, ἡ δὲ ἀπιστία ἀντιγράφει πάντοτε τὰς αὐτὰς μεθόδους τῆς διαστροφῆς καὶ τοῦ ψεύδους, ἀλλὰ καὶ τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς βίας.

Τί ὅμως ἀποδεικνύουν αἱ μέθοδοι αὐταί; Ὅτι ἡ παράταξις τῆς ἀπιστίας δὲν αἰσθάνεται ἀρκετὰς τὰς δυνάμεις της διὰ νὰ ἀντιμετρηθῇ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐλευθέρας συζητήσεως καὶ ἐρεύνης. Δὲν εὑρίσκει ἀρκετὸν τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἔντιμον ἀγῶνα τῶν ἰδεῶν. Ἐννοεῖ τὴν ἀδυναμίαν της καὶ δι' αὐτὸ καταφεύγει εἰς τὸ ψεῦδος, τὴν διαστροφήν, τὴν βίαν, τὸν διωγμόν, αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἔγκλημα. Ἐὰν ὅμως, παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς μεθόδους καὶ παρ' ὅλους τοὺς διωγμούς, ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἡ θρησκεία τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης, ἔζησε μέχρι σήμερον καὶ ἐξακολουθῇ νὰ ζῇ παρὰ τὸν λυσσώδη πόλεμον τῶν ἐχθρῶν της, βεβαίως ἡ ἀπιστία δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ σβέσῃ τὸ μέγα καὶ ὑπέρλαμπρον φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάψει ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Στήλη διὰ τοὺς γονεῖς

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΣ

Πόσον ἀπρόσεκτος εἶνε ἡ συμπεριφορὰ μερικῶν γονέων καὶ πόσην ζημίαν εἰμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς τὰ παιδιὰ τὸ κακόν των παράδειγμα, μαρτυροῦν πολλὰ περιστατικὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Θ' ἀναφέρωμεν μεταξὺ αὐτῶν τὴν ψευδολογίαν, ἡ ὁποία εὑρίσκει ἀρκετὴν θέσιν εἰς πολλὰς οἰκογενείας. Βεβαίως, ὅταν τὸ παιδὶ λέγῃ ψεύματα ἢ ὅταν ἡ ὑπηρέτρια συλληφθῇ ψευδομένη διὰ νὰ σκεπάσῃ μίαν ζημίαν ἢ μίαν παρεκτροπήν της, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἐξεγείρονται καὶ φωνάζουν καὶ εἶνε κριταὶ καὶ τιμωροὶ αὐστηροί. Ἐν τούτοις, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν διστάζουν, καὶ ἐνώπιον τῶν παιδιῶν των, νὰ δίδουν τὸ σύνθημα τῆς ψευδολογίας. Ἄλλοτε διὰ ν' ἀστειευθοῦν καὶ παίξουν μὲ τὰ παιδιά, ἄλλοτε διὰ νὰ τὰ φοβίσουν, ἄλλοτε διὰ ν' ἀποφύγουν ἐνοχλητικὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαιτήσεις των, καὶ ἄλλοτε δι' ἄλλας περισσότερον ἀσημάντους αἰτίας, εὑρίσκουν προχειρότερον μέσον τὸ ψεῦδος. Ἐὰν κυπήσῃ τὴν θύραν ἐπισκέπτης; ἀνεπιθύμητος, ὁ κύριος ἢ ἡ κυρία, χωρὶς δισταγμόν, δίδουν ἐνώπιον τῶν παιδιῶν των ἐντολὴν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νὰ εἴπῃ, ὅτι «οἱ κύριοι δὲν εἶνε ἐδῶ»! Δὲν δυσκολεύονται, ἀκόμη, νὰ διηγοῦνται ἐνώπιον τῶν παιδιῶν τὰ μὲ πολλὴν ἀφέλειαν διάφορα περιστατικά, εἰς τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν τὸ ψεῦδος καὶ κατώρθωσαν νὰ γελάσουν τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὸν σκοπόν των.

Ποῖον εἶνε τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ψευδολογίας αὐτῆς τῶν γονέων; Τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ συνειθίζουν νὰ μὴ θεωροῦν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην ὡς κακόν τι καὶ ἀπηγορευμένον. Ἐφ' ὅσον βλέπουν τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, ἐνθαρρύνονται νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ψεῦδος εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμήν, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ καὶ ἔξω αὐτῆς. Ποία δὲ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἡ μελλοντικὴ ἐξέλιξις τῆς κακῆς αὐτῆς συνηθείας, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προϊδωμεν. Ἀπατεῶνες διάσημοι, κακοποιοὶ πανοῦργοι καὶ συκοφάνται ἀσυνείδητοι, βεβαίως δὲν παρουσιάσθησαν τοιοῦτοι εἰς μίαν στιγμήν. Ἀσφαλῶς, αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῆς κακίας των πρέπει νὰ ζητηθοῦν εἰς τὸ πρῶτον οἰκογενειακὸν περιβάλλον των. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ πρῶτα ὀλέθρια μαθήματα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης τὰ ἔλαβον οὐχὶ ἀπὸ ἄλλον τινά, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τὸ κακόν των παράδειγμα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἠθικοὶ αὐτουργοὶ τῆς παρεκτροπῆς τῶν παιδιῶν καὶ τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς δυστυχίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁδηγεῖ, γρήγορα ἢ ἀργά, ὁ βίος τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, δὲν εἶνε ἄλλοι παρὰ οἱ γονεῖς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν κοροφορήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸ κακὸν παράδειγμα τῶν γονέων, ἔχομεν ἕνα ἄλλο, ἐπίσης σημαντικὸν ἀποτέλεσμα. Καὶ εἶνε τοῦτο τὸ ὅτι τὸ παιδὶ χάνει τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς γονεῖς του. Θὰ τὸ γελάσετε βέβαια καὶ μίαν καὶ δύο καὶ περισσοτέρας φοράς. Ἀλλ' ἔχει καὶ αὐτὸ ἀρκετὴν νοημοσύνην, ὥστε ἐπὶ τέλους νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν εἶνε σωστὰ ὅλα ὅσα τοῦ λέγουν οἱ γονεῖς του. Ἡ ἀνακάλυψις αὐτή, ἐνῷ θὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἐλεύθερον τὸν δρόμον τοῦ ψεύδους, θὰ ἀφαιρέσῃ συγχρόνως ἀπὸ τὴν ψυχήν του τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς γονεῖς. Ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ εἴπητε ἔπειτα, ὅσας συμβουλὰς καλὰς καὶ ἂν δώσετε, θὰ δικαιοῦται νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ νὰ μὴ δίδῃ προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους σας. Ἐὰν δὲ εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὰ παιδιὰ νὰ ἀκούουν τοὺς γονεῖς μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ σεβασμόν, ἐννοοῦμεν πόσα καλὰ ματαιώνει καὶ πόσον κακὸν φέρει ἡ ἐπιπολαία καὶ ἀνόητος ἐξοικείωσις τῶν γονέων εἰς τὴν ψευδολογίαν.

Θέλετε τὰ παιδιά σας νὰ γίνουν χαρακτῆρες φιλαλήθεις καὶ τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς; Δώσατε εἰς αὐτὰ τὸ παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλως, μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ψευδολογίας, προετοιμάζετε τοὺς κατεργάρεους τῆς αὔριον, τοὺς ὑποκριτὰς καὶ δολίους, ἀνταμοιβὴ τῶν ὁποίων θὰ εἶνε ἡ περιφρόνησις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

Η ΠΑΓΙΣ ΤΟΥ ΘΗΡΕΥΤΟΥ

(Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

«Καὶ αὐτὸς ρύσεταί σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν» (Ψαλμ. 90, 3).

Ἐὰν τὸν ψαλμὸν αὐτὸν ἔγραφεν ὁ Μωϋσῆς, θὰ εἰμποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ ὡς θηρευτήν του, ὡς κυνηγὸν πανοῦργον, ποὺ ἔστησε παγίδα, τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐὰν δὲ ὁ Δαβὶδ συνέγραφε τοῦτον, ἠδύνατο νὰ παραβάλῃ τὸν Σαοὺλ μὲ θηρευτήν, μὲ κυνηγόν, διότι, καθὼς ὁ ἴδιος λέγει, κατεδιώκετο ἀπὸ τοῦτον ὡς πτηνὸν εἰς τὰ ὄρη. Ἀλλ' εἶνε φανερὸν ὅτι σκοπὸς τοῦ θεοπνεύστου ψαλμῳδοῦ ἦτο νὰ μὴ δώσῃ εἰδικὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ λόγοι του εἰς κάθε περίστασιν. Καὶ ἔχει βεβαίως ὑπ' ὄψει τοῦ τὸν πανοῦργον ἐχθρὸν τῶν ψυχῶν μας, τὸν μεγάλον ἀπατεῶνα, τὸν Σατανᾶν.

«Ὁ ἄρχων τῆς ἐξουσίας τοῦ αἰῶνος τούτου, τὸ πνεῦμα τὸ νῦν ἐνεργοῦν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας» (Ἐφεσ. 2,2) ὁμοιάζει μὲ θηρευτήν, μὲ κυνηγόν, ποὺ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Ἔγραψε κάποτε ἕνας φημισμένος συγγραφεύς, ὅτι ὁ παλαιὸς διάβολος ἀπέθανε, καὶ ὅτι τώρα εἶνε νέος διάβολος καὶ δι' αὐτοῦ ἤθελε νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ διάβολος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ διέφερε κάπως ἀπὸ αὐτὸν ποὺ μᾶς ἐξαπατᾷ σήμερον, ἐπειδὴ χρησιμοποιεῖ συγχρονισμένας μεθόδους ὅτα νὰ συλλαμβάνῃ εὐκολώτερα τὰ θύματά του. Ἐν τούτοις ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον τὸ πονηρὸν πνεῦμα. Ἡ δὲ διαφορὰ ὑπάρχει μόνον εἰς τὸν τρόπον τῆς προσβολῆς. Ὁ διάβολος τῆς πρὸ 500 χρόνων ἐποχῆς ἦτο ἕνα μαῦρον καὶ ρυπαρὸν πρᾶγμα, ὅπως καλὰ τὸν ἐζωγράφιζαν εἰς τὰς παλαιὰς εἰκόνας μας. Ἦτο διώκτης ποὺ ἐζήτει νὰ κρατῇ τοὺς φίλους του εἰς τὸ σκότος.

Ὁ διάβολος ὅμως τῆς σήμερον παρουσιάζεται καθὼς πρέπει κύριος». Καταδιώκει μέν, ἀλλὰ μᾶλλον προσπαθεῖ νὰ πείσῃ καὶ νὰ δελεάσῃ. Δεν εἶνε τώρα τόσον πολὺ μανιώδης Ρωμαῖος, οὔτε τόσον φανατικὸς ἄπιστος, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν θρησκείαν μας, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιδεικνύει περισσοτέραν δῆθεν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον, πρὸς τὰς προόδους καὶ τὸ σύγχρονον πνεῦμα. Ὅπου χρειάζεται, συνδέει μόνον τὸ κοσμικὸν πνεῦμα μὲ τὴν θρησκείαν. Καὶ τοιαυτοτρόπως ζητεῖ νὰ κάμῃ τὴν θρησκείαν πράγματι ματαίαν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ ἀναπτύξῃ τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ παρουσιάσῃ μυστικὰ ποὺ δὲν ἀνεκάλυψάν ποτε οἱ προπάτορές μας.

Καὶ ὅμως ὁ Σατανᾶς εἶνε πάντοτε θηρευτής. Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ τακτική του, τὸ σχέδιόν του εἶνε πάντοτε τὸ αὐτό, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰ δίκτυά του. Οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ παραβάλλονται πρὸς τὰ ἀνόητα καὶ ἀδύνατα πουλιά, ποὺ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν ἑτοιμότητα νὰ ἀποφύγουν τὴν παγίδα καὶ δὲν ἔχουν ἀρκετὴν δύναμιν νὰ ξεφύγουν ἔπειτα ἀπὸ αὐτήν. Ὁ Σατανᾶς εἶνε ὁ θηρευτής. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε καὶ εἶνε καὶ τώρα τοιοῦτος· καὶ ἂν τώρα δὲν μᾶς προσβάλλῃ «ὡς λέων ὠρυόμενος», μᾶς προσβάλλει ὅπως ἡ ὀχιά, συρόμενος σιωπηλὰ κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, προσπαθῶν νὰ δαγκάσῃ τὴν πτέρναν μας μὲ τὰ δηλητηριώδη του δόντια, νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν δύναμιν τῆς χάριτος καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν τῆς εὐσεβείας, τὴν ὁποίαν τυχὸν ἔχομεν. Ἀλλὰ οἱ λόγοι τοῦ θεοπνεύστου ψαλμοῦ, ποὺ ἐθέσαμεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος, εἶνε ἐξόχως παρήγοροι· δι' ὅλους τοὺς πιστούς, ὅταν πολιορκοῦνται ἀπὸ τοὺς πειρασμούς. «Αὐτός—ὁ Θεός—ρύσεταί σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν».

Πρῶτον, θὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν παγίδα τῶν θηρευτῶν· δεύτερον, διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀπελευθέρωσιν· καὶ τρίτον, διὰ τὴν βεβαιότητα αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶνε ὁ ἀδάμας, μὲ τὸν ὁποῖον στολίζεται ἡ πολύτιμος αὕτη ὑπόσχεσις.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν.

ΕΥΝΙΚΗ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

—Δὲν θὰ ἤθελα ἐν τούτοις ν' ἀποθάνω πρωτοῦ σώσω τὴν Εὐνίκην, εἶπεν ὁ Φοῖβος.

—Δὲν ὑπάρχει χάρις εἰς τὸ ἱπποδρόμιον! Ἡ ἄμμος, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συρθῇ τὸ πτῶμά σου, θὰ πίῃ τὸ αἷμά σου, ὅπως καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἔπινες κρασὶ νεσαγορασμένον μὲ τὴν ἀμοιβὴν τῶν μαχῶν σου. Τί λές, παλληκάρι; Θέλεις νὰ συνενώσῃς μὲ τὰς τύχας μας τὴν ἰδικήν σου καὶ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν συντροφιά μας; Ὁ κύριός μας ζητεῖ μερικοὺς μαθητάς· θὰ σὲ συστήσω καὶ αὐτὸ φθάνει.

Ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπόσχεσις εἶχε μεγαλειτέραν βαρύτητα ἀπὸ τὰ ἄλλα λόγια των.

—Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Φοῖβος ὑπερηφάνως, μιὰ φορὰ πεθαίνει κανείς. Καὶ εἰμπορεῖ νὰ ζήσω διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἐλευθερίαν τῆς Εὐνίκης.

—Δὲν εἶπα ἐγώ, ὅτι μᾶς κάνει τὸν κόκκορα; Καλά, παιδί μου. Ἄς μᾶς φέρουν ἐδῶ ποτήρια καὶ θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ ἀνάβει τὸ αἷμα ἑνὸς ἀληθινοῦ μονομάχου.

Καὶ τὸ κύπελον ἐδόθη εἰς τὰ χέρια τοῦ Φοίβου. Ἐδοκίμασεν· ἀλλ' εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσεν ὀλίγο νερὸ καὶ μερικὰ φρέσκα σῦκα παρὰ τὸ ἐκλεκτότερον κρασὶ τῆς Ρώμης. Ἐφυβεῖτο ἐν τούτοις νὰ τὸ εἴπῃ εἰς ἀνθρώπους τόσον ἀγροίκους, καὶ προσεπάθησε νὰ πίῃ ἀπὸ τὸ πικρὸ των κρασί, ὅσον εἰμπόρεσε περισσότερο.

—Ὥστε εἶσαι ξένος εἰς τὴν Ρώμην; εἶπεν ἐκεῖνος, ποὺ εἶχεν ἀπευθύνει τὰς περισσοτέρας ἐρωτήσεις εἰς τὸν Φοῖβον καὶ ἐφαίνετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφιᾶς.

—Ναί, ἦλθα πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

—Καὶ ἐνόμιζες ἀναμφιβόλως, ὅτι θὰ εὕρῃς τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν στρωμένην μὲ χρυσόν;

—Θὰ ἐπροτιμοῦσα καλύτερα νὰ ἴδω τοὺς δρόμους στρωμένους μὲ φρέσκα σῦκα γιὰ τὴν ὥρα. Ἀλλὰ δὲν βλέπει κανεὶς οὔτε πολὺν χρυσὸν οὔτε πολλὰ σῦκα.

—Περίμενε νὰ κερδίσῃς εἰς τὸ ἱπποδρόμιον ἕνα πουγγὶ γεμάτο χρυσὸν καὶ θὰ εἰμπορέσῃς ν' ἀγοράσῃς κάτι, ποὺ θὰ ἀξίζῃ πολὺ περισσότερον ἀπὸ σῦκα.

—Ἐὰν πρέπῃ νὰ περιμένω μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην, προσέθεσεν ὁ Φοῖβος.

Ἡ πεῖνα τὸν ἔκαμνε τολμηρόν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ διάθεσις τοῦ πνεύματος ἤρεσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον ἀπὸ κάθε ἔργον, ποὺ θὰ εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐφώναξε τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν διέταξε νὰ φέρῃ ψωμὶ καὶ σῦκα.

—Φάγε σὰν μονομάχος, ἂν καὶ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ τροφὴ τῶν μονομάχων, τοῦ εἶπαν, καὶ ἔβαλαν ἐμπρός του τὸ δεῖπνον.

Δὲν ἐχρειάσθη δευτέρα πρόσκλησις πρὸς τὸν Φοῖβον, διότι ἀπὸ τὸ πρωῒ ἦτο νηστικός.

Ἐνῷ ἔτρωγεν, ἤνοιγε προσεκτικὰ τὸ αὐτί του εἰς ὅσα ἐλέγοντο γύρω του. Ἡ συζήτησις περιεστρέφετο περὶ τὰς μεγάλας οἰκογενείας τῆς Ρώμης ποὺ ἐπροστάτευαν καὶ ἐνεθάρρυναν τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἱπποδρομίου. Ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἄκουε νὰ ὁμιλήσουν διὰ τοὺς Γράκχους, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα δὲν εἶχε λησμονήσει ἀφ' ὅτου τὸ ἤκουσε προφερόμενον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε δώσει εἰδήσεις διὰ τὴν Εὐνίκην. Εὐχαρίστως θὰ ἀπηύθυνε μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τοὺς νέους του φίλους περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς. Ἤθελε νὰ μάθῃ πρὸ παντὸς πῶς μεταχειρίζονται τοὺς σκλάβους των. Ἀλλ' αἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν. Οἱ Γράκχοι δὲν ἀνεφέρθησαν καθόλου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῶν ἀγροίκων καὶ τραχέων ἠθῶν ὡμίλησαν, καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ἐλευθέρως, διὰ τὰς μεγάλας Ρωμαίας κυρίας καὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικήν των κλίσιν πρὸς τὰς πυγμαχίας καὶ ἄλλα γυμνάσια. Αὐτὸ ἦτο ὅλον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Τὸ «ἐπιστημονικὸν βρεφοκτονεῖον».

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «ἐπιστημονικοῦ βρεφοκτονείου»—ὅπως ὠνομάσθη τὸ σπίτι μιᾶς μαίας, ἡ ὁποία ὡς ἐγράφη, ἀντὶ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἄφιξιν ἀνθρώπων εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς, σύμφωνα μὲ τὸ ἐπάγγελμά της, τοὐναντίον ἀνελάμβανε νὰ στέλλῃ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ζωῆς εἰς τὸ σκότος τοῦ θανάτου τὰ βρέφη ποὺ τῆς παρέδιδαν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον αἱ μητέρες των—ἔθεσεν εἰς κίνησιν μὲν τὰς καταδικαστικὰς ἀρχάς, προὐκάλεσε δὲ δριμέα σχόλια μερικῶν ἐφημερίδων.

Ἀλλ' ἡ περίπτωσις αὐτή, καὶ ἂν ἦτο ἀληθής—διότι δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ὅπως κατ' ἀρχὴν παρεστάθη—ὑπενθυμίζει τὴν γνωστὴν μὲ τὴν φράσιν: «μὴ στάξῃ ἡ οὐρὰ τοῦ ποντικοῦ» λαϊκὴν παροιμίαν. Ἐνῷ δηλαδὴ ὁ ποντικὸς ἔπεσεν ὁλόκληρος εἰς τὸ πιθάρι τοῦ λαδιοῦ, ὅταν τὸν ἔβγαλαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἡ οἰκοκυρὰ ἐφώναζε νὰ προσέξουν «μὴ στάξῃ ἡ οὐρὰ τοῦ ποντικοῦ» μέσα εἰς τὸ πιθάρι! Ἔτσι καὶ ἐδῶ, εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς βρεφοκτονίας καὶ τῶν ἐκτρώσεων εἶναι δυστυχῶς βουτηγμένοι ὅλαι αἱ σύγχρονοι ἀστικαὶ κοινωνίαι. Καὶ τὸ «βρεφοκτονεῖον» τῆς μαίας, ἂν ἦτο πράγματι τοιοῦτο, θὰ ἐντρέπετο καὶ νὰ φανῇ κἂν ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀσυγκρίτως ἐπιστημονικώτερα βρεφοκτονεῖα πολυτελῶν κλινικῶν καὶ μεγαλοσχήμων ἰατρῶν· ἢ ἐμπρὸς εἰς τὰ σπίτια καὶ τὰ μέγαρα, ὅπου κύριοι καὶ κυρίαι—τοὺς ὁποίους εἰς τὰ κέντρα χαιρετοῦν μὲ βαθείας ὑποκλίσεις—κάμνουν τὸ ἴδιον ἔγκλημα, ἀποστέλλοντες τὰ τέκνα των εἰς τὸ σκότος τοῦ θανάτου, προτοῦ ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Παρουσιάζεται λοιπὸν ὡς πλήρης ὑποκρισία ὁ θόρυβος δι' ἕνα σύμπτωμα, ἐνῷ ὅλος ὁ ὀργανισμὸς εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τοιαύτας πληγάς· ἐνῷ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν κοινωνίαν τόσον ἐξέπεσε τὸ καθῆκον καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς πατρότητος καὶ τῆς μητρότητος, ὥστε χλευάζεται μὲν καὶ διαπομπεύεται μεταξὺ τῶν κοσμικῶν κύκλων ἡ σύζυγος ποὺ τολμᾷ νὰ παρουσιάζεται ἔγκυος· καὶ μητέρα, ἀπροκαλύπτως δὲ ἐπιδοκιμάζεται ἡ ἔκτρωσις, τὴν ὁποίαν πρό τινων ἡμερῶν ἔκαμεν ἡ δεῖνα φίλη, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκείνη ἀδεῶς ὁμολογεῖ.

Φαῦλος κύκλος.

Ἀλλά, θὰ εἴπουν οἱ μὴ γνωρίζοντες τὴν ἐγκληματοῦσαν σήμερον οἰκογένειαν, εἶναι τόσον εὐρέως διαδεδομέναι σήμερον αἱ μέθοδοι, ποὺ προλαμβάνουν τὴν σύλληψιν, ὥστε οἱ σύζυγοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἀνεπιθύμητα παιδιὰ διὰ τῶν ἐκτρώσεων.

Εἰς ἀπάντησιν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν τὴν ὀρθοτάτην γνώμην τοῦ σοφοῦ ἰατροῦ Dr. R. de Guchteneere, ὅτι «ἐὰν ἡ ἔκτρωσις εἶναι ἔγκλημα ἐπιπραττόμενον κατὰ τῆς ὑπαρχούσης ἤδη ζωῆς, ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι ἀπόπειρα κατὰ τῆς δυνάμει ὑπαρχούσης ζωῆς». Ἀλλὰ προσθέτομεν τὴν βεβαίωσιν τοῦ αὐτοῦ ἰατροῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν «εἶναι παιδαριώδες νὰ βεβαιώνουν, ὅτι ἡ πρόληψις τῆς ἐγκυμοσύνης θὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκτρώσεων, διότι δῆθεν θὰ καταστήσῃ ταύτας περιττάς. Τοὐναντίον—συνεχίζει—βλέπομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκτρώσεων νὰ αὐξάνῃ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κατὰ τῆς συλλήψεως μεθόδων». Καὶ ὅπως σημειώνει καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Βρυξελλῶν Dr Héger Gilbert: «εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου βέβαιον, ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν κατὰ τῆς συλλήψεως μεθόδων καὶ ἡ συχνὴ ἀποτυχία αὐτῶν ὁδηγεῖ εἰς παρανόμους πράξεις· ὑπάρχει δηλαδὴ πλήρης ψυχολογικὴ σχέσις μεταξὺ τῶν κατὰ τῆς συλλήψεως μεθόδων καὶ τῆς ἐκτρώσεως».

Μὲ ἄλλους λόγους οἱ σύζυγοι ἀναχωροῦν ἀπὸ τὰς προλαμβανούσας τὴν σύλληψιν μεθόδους καὶ φθάνουν κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἔκτρωσιν, μετ' αὐτὴν ἐπανέρχονται εἰς τὰς πρώτας καὶ οὕτω καθεξῆς, διὰ νὰ δημιουργῆται φαῦλος κύκλος ἐκ φαύλων πράξεων ἐν μέσῳ ἐκφαυλιζομένων κοινωνιῶν!

Διὰ μίαν ἀναισχυντίαν.

Αἱ ἐπαρχίαι ἀπό τινος χρόνου ἐθεωρήθησαν ἐλεύθερον πεδίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἰμποροῦν νὰ δροῦν ἀνενόχλητοι οἱ πολέμιοι τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἴτε διὰ θεατρικῶν παρασάσεων, εἴτε διὰ δημοσιευμάτων.

Μετὰ τὴν ἀηδῆ ἐκείνην θεατρικὴν παράστασιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξηγέρθη ὁ λαὸς τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὴν Κέρκυραν ἐτολμήθη ἄλλη ἀναίσχυντος ἀπόπειρα. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἐδημοσιεύθη εἰς ἐγχώριον ἐφημερίδα ἄρθρον ὑπὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὐλάχιστον, εἶναι ζήτημα ἂν ἔχῃ ἄλλο ὅμοιόν του ὅσον ἀφορᾷ τὴν χυδαίαν, τὴν βδελυρόν, τὴν βλάσφημον φρασεολογίαν καὶ ἀνομολογήτως συκοφαντικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ἠθικῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἄφθαστον ἠθικὴν ὑπεροχὴν καὶ ἀρετότητα ἀνωμολόγησαν πάντοτε καὶ οἱ μεγαλύτεροι τῶν πολεμίων Του.

Αἱ ἔντονοι διαμαρτυρίαι ὄχι μόνον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας, ἀλλὰ καὶ συλλόγων καὶ ὀργανώσεων, καὶ πρὸ παντὸς ἡ μεγάλη ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ, ἠνάγκασε τὸν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος νὰ σπεύσῃ διὰ παραρτήματος ν' ἀποκηρύξῃ τὸ ρυπαρογράφημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἀσεβὲς παραλήρημα», καθὼς καὶ τὸν γράψαντα αὐτό, τὸν ὁποῖον κατονομάζει, νὰ βεβαιώσῃ δὲ ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ του ἐδημοσιεύθη καὶ ὅτι «ἔπεσε θῦμα κακῆς πίστεως».

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῶν ἐπαρχιῶν, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβον οἱ τοιοῦτοι παρασταρατημένοι ἐγκέφαλοι ὡς διεφθαρμένον, ἂς μὴ λησμονῇ ὅτι εἶναι φρουρὸς τῆς πίστεώς του, ἂς πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας νέου εἴδους ἐκστρατείας καὶ ἂς μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς βεβήλους καὶ βλασφήμους τῆς ἁγιωτάτης θρησκείας μας κατηγόρους νὰ μολύνουν τὴν ἀτμόσφαιράν του.

Οἱ ἐπιστήμονες τῆς «μεγάλης ψυχῆς».

Εἰς τὸ γνωστὸν ἐρώτημα, τὸ τεθὲν εἰς τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπαντῶν ὁ Pierre Termier, μέγας ἐπιστήμων, γεωλόγος καὶ μεταλλειολόγος, εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς μὲ τὰς διαταράξεις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, ἐσημείωσε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Ὁ διαβεβαιῶν ὅτι «ἡ Ἐπιστήμη ἀντιτάσσεται πρὸς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα», φανερώνει ὅτι ἔχει σχηματίσει περὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος ἰδέαν ἀτελῆ καὶ συνεπῶς ἐσφαλμένην. Τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα εἶναι ἡ σταθερὰ μέριμνα διὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ σταθερὸς πόθος νὰ μάθωμεν περισσότερα, τὸ σταθερὸν πάθος νὰ γνωρίσωμεν περισσότερον καὶ νὰ γνωρίσωμεν καλύτερον. Ὁ ἐπιστήμων εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ διανοητικὴ προσπάθεια ἀκαταπαύστως κατευθύνεται πρὸς τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, δηλαδὴ πρὸς τὸν πλουτισμὸν τῆς γνώσεως. Ἡ γνῶσις ἀδιακόπως πλουτιζομένη, πάντοτε προσδεύουσα, αὐτὸ εἶναι ἡ Ἐπιστήμη.....

«Ὑπάρχει τάξις ἐπιστημόνων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ καταταχθοῦν καὶ ἐμέ, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὰ ὅρια τοῦ χωρισμοῦ οἱασδήποτε ἐπιστήμης, καὶ τῆς φυσικῆς ἔστω, τὰ χωρίζοντα αὐτὴν ἀπὸ τῆς φιλοσοφικῆς σφαίρας, ὅρια τεχνητὰ καὶ συμβατικά, δυνάμενα νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Οἱ τοιοῦτοι ἐπιστήμονες δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τὸ ὅτι εἶναι ἐπιστήμονες· προσπαθοῦν νὰ εἶναι φιλόσοφοι· φρονοῦν ὅτι ἡ φιλοσοφία εἶναι ἡ ὑπερτάτη τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ὅτι ἐὰν εἶναι διάφορος τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν, λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς μεθόδου αὐτῆς, δὲν εἶναι ὅμως κατὰ βάθος χωρισμένη ἀπὸ αὐτάς. Οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι φρονοῦν, ὅτι τὰ πορίσματα τῶν ἐπὶ μέρους ἐπιστημῶν πρέπει νὰ ἑρμηνευθοῦν καὶ νὰ γονιμοποιηθοῦν ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας.... Αἱ ἐπὶ μέρους ἐπιστῆμαι εἶναι δι' αὐτοὺς βαθμίδες, διὰ τῶν ὁποίων ὑψώνονται πρὸς τὴν γενικὴν καὶ συνολικὴν γνῶσιν.

«Διὰ τοὺς ἐπιστήμονας τῆς κατηγορίας ταύτης τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ὅπως καὶ ἡ συνείδησις, ὅπως καὶ αἱ ἔννοιαι τοῦ ἀπείρου, τοῦ αἰωνίου, τοῦ ἀπολύτου, καθὼς καὶ τὸ συναίσθημα ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, «ἡ ψυχὴ ἡ πολὺ μεγάλη καὶ πολὺ ὑπερήφανος ἀπέναντι τῆς ἐκμηδενίσεως», τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, λέγω, εἶναι γεγονός, μὲ τὸ ὁποῖον τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα δύναται νὰ ἀσχοληθῇ, καὶ ἡ παραγνώρισις τοῦ ὁποίου θὰ ἦτο κάτι τὸ παιδαριῶδες. Κατόπιν αὐτῶν διὰ τοὺς ἐπιστήμονας τούτους οὐδεμία ἀντίθεσις ὑπάρχει μεταξὺ ἐπιστήμης καὶ θρησκείας. Ὅλως τοὐναντίον ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία κατ' αὐτοὺς εἶναι περιωρισμένη καὶ ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει μᾶλλον παρὰ ἐξηγεῖ τὰ μυστήρια, ἡ ἐπιστήμη φαίνεται εἰς αὐτοὺς ὅτι προτρέπει τὸν ἄνθρωπον νὰ ὑπερβῇ τὰ ὁριά της, ὅτι μορφώνει βαθμηδὸν ἐντὸς αὐτοῦ ψυχὴν μεταφυσικὴν καὶ διαθέτει τὸ πνεῦμά του νὰ παραδεχθῇ τὰς ἀποδείξεις περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ».

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ὁμιλήσουν κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν οἱ κάτωθι θεολόγοι εἰς τοὺς ἱ. ναούς:

Μητροπόλεως ὁ ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστας. Ὁ αὐτὸς ὁμιλεῖ καὶ τὴν ἀπόγευμα ὥραν 6 μ. μ.

Χρυσοσπηλαιωτίσσης ὁ ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Κολιόπουλος.

Ἁγ. Κωνσταντίνου (Ὁμονοίας) ὁ κ. Π. Τρεμπέλας.

Εὐαγγελιστρίας (Πειραιῶς) ὁ ἱεροδ. Κωνσταντ. Πλατῆς.

Ἁγ. Ζώνης ὁ κ. Λαμπρόπουλος. *Ἁγ. Γεωργίου* (Κυψέλης) ὁ κ. Ἀχ. Παπαθανασόπουλος.

Ἐπίσης ὁμιλοῦν οἱ παρεπιδημοῦντες κ. κ. Ἰ. Καψιμάλλης ἐν *Καβάλλᾳ* ἱεροδ. Λεωνίδας Παρασκευόπουλος ἐν *Χίῳ* Ἀθ. Φραγκόπουλος ἐν *Ἰωαννίνοις* Γ. Γεωργαντόπουλος ἐν τῇ περιφερείᾳ *Λαρίσης* καὶ Περικλῆς Φωτόπουλος ἐν *Αἰτωλικῷ* καὶ οἱ περιοδεύοντες κ.κ. Λάζ. Χατζηθέμελις ἐν *Χανίοις* Χ. Παπαγιάννης ἐν *Κερκύρᾳ* Παν. Παπαγιάννης ἐν *Καρδίτσῃ* καὶ Κ. Χρόνης ἐν *Θήβαις*.

Τύποις «ΖΩΗΣ» — Ἱπποκράτους 189, Ἀθῆναι